
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD

LADY WILKINSON SWORD

Život nikada nije zbirka prilika.

Život je jedna jedina prilika koja nikada ne dolazi dvaput.

Tako je bilo i sa mnom.

Tijekom godina u talijanskom slobodnom zidarstvu, čije obrede i tradicije priznaje Ujedinjena Velika loža Engleske, imao sam priliku sudjelovati na jednom prilično neobičnom okupljanju.

Već sam bio u Trećem stupnju, ali došao sam s pravim stavom: stavom Šegrta.

Nije to bio obredni sastanak.

Nije bilo pregača, simbola ni riječi koje treba naučiti napamet.

Bila je to jednostavno večera.

Večera u Londonu.

Jedna od onih večeri koje se čine običnima dok ih proživljavaš, a izvanrednima postaju tek mnogo godina poslije, kad napokon shvatiš njihovo značenje.

London je imao svoj uobičajeni šarm.

Činilo se da povijest gleda iz svake zgrade.

Kruna.

City.

Privatni klubovi.

Institucije.

Tradicije koje žive dulje od ljudi koji su ih stvorili.

Upravo sam zahvaljujući svojim prijašnjim profesionalnim iskustvima u Gilletteu, i na tim mjestima, gotovo slučajno naišao na priču mnogo stariju od mene.

Priču koja nije pripadala slobodnom zidarstvu.

Nije pripadala ni poslu.

Pripadala je Engleskoj.

Zvala se Wilkinson Sword.

Ili bi je možda točnije bilo nazvati:

Lady Wilkinson Sword.

Jer neke tvrtke stvaraju dobit.

Druge stvaraju povijest.

Ona je činila oboje.

Naglasak joj je bio engleski, držanje elegantno, stil profinjen.

Smiješila se kroz godine koje je nosila.

Znala je da više nije mlada.

Izgubila je lakoću mladosti, ali ne i jasnoću uma.

Intelekt joj je ostao snažan.

Ideje su joj ostale oštre.

Kad god mi se obraćala, koristila je onaj gotovo romantičan ton stare mačke koja prede kraj kamina i moje je ime uvijek izgovarala s malom nepravilnošću:

„Fernando…”

Nikada joj nije trebalo predstavljanje.

Trebala je samo ući u prostoriju.

Sa sobom je nosila težinu povijesti.

Proživjela je ratove, kraljeve, kraljice, industrijske revolucije, preuzimanja i sastanke uprava.

Vidjela je kako se muškarci bogate.

Vidjela je kako carstva nestaju.

Vidjela je menadžere uvjerene da su besmrtni.

Pa ipak, još je bila ondje.

Elegantna.

Tiha.

Britanska.

U tom sam trenutku shvatio da neke tvrtke uopće nisu tvrtke.

One su institucije.

Neke pripadaju dioničarima.

Druge pripadaju povijesti.

Lady Wilkinson Sword pripadala je potonjima.

A ja sam počinjao pripadati, samo malo, i njoj.

Ferdinando